

**Огњен – Живојин Ђукановић Зицер
(Одломак)**

Чим кокоти први запјеваше
пјани Турци коње појахаше,
оста Огњен, весела му мајка,
поред Хајке Мурата Фочака.
Па је гледа а срце му бије,
Љепше жене још гледао није!
Све најлепше што је досад гледа,
са Хајком се упоредит неда!
Хоће Огњен да умакне како
ал га Хајка не пушта никако,
но распреди мека миндерлука,
и уведе у торину вука!
Па му склапа руке око врата,
а трољетна грозница је хвата,
плетенице низ плећи размрси
а приви се на јуначке прси...
Кад га поче млада миловати,
стадоше јој прсти запињати,
Мурат рана нема са мегдана,
а овоме прса избраздана,
па све руке утапа у ране,
препаде се, ђе си бијел дане,
ђе си зоро не свитала више,
зар ми г памет шејтани попише?
Ко је ово моја мајко стара,
ја познајем свога господара,
Мурат јесте, а ма мурат није,
ко је ово ноћас кам да ми је?
Па се сјети, бит једино море,
то је Огњен од Камене горе!
Ој Огњене, огњем изгорео,
на ватру си мене наложио,
шта учине ноћас на конаку,
Бог навио, не гледао мајку!
Онда Огњен огњевите руке,
приви Хајку на најслађе муке,
И ако је препознала њега,
сва се топи ка груди снијега,
и зора је с Огњеном затече,
а стажама ни ријеч да рече!
зу је Огњен до Ђурђева данка,
био с Хајком Мурата Фочака,
клањали му до земљице Турци,

а Хајка му спавала на руци!